

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové, soudce JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a soudce Mgr. Petra Šebka, v právní věci žalobce **Mgr. R. P.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru Krajský živnostenský úřad, ze dne 4. 2. 2013, č. j. JMK 3494/2013 (sp. zn. S-JMK 3494/2013/KŽÚ/MSv),

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a průběh správního řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 1. 3. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru Krajský živnostenský úřad, ze dne 4. 2. 2013, č. j. JMK 3494/2013 (sp. zn. S-JMK 3494/2013/KŽÚ/MSv) – (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, Odboru obecní živnostenský úřad, ze dne 19. 11. 2012, č. j. OŽÚ/6103/2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jehož

zrušení se žalobce také domáhá, a aby byl žalovaný povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o státní kontrole“) uložena pořádková pokuta ve výši 30.000 Kč, neboť od 11. 5. 2012 do dne vydání prvostupňového rozhodnutí svou nečinností spojenou s obstrukčním jednáním způsobil, že kontrolovaná osoba, obchodní společnost CHEMPAL, spol. s r.o., se sídlem Hluchov 141, IČ 26283956 (dále jen „CHEMPAL“ nebo „kontrolovaná osoba“), jejímž byl žalobce jediným jednatelem, nesplnila povinnosti podle ustanovení § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole, zejména neposkytla součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků vyplývajících z ustanovení § 11 písm. b) a d) zákona o státní kontrole. Současně byla žalobci podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Prvostupňový správní orgán zahájil dne 23. 2. 2012 živnostenskou kontrolu provozovny smíšeného zboží kontrolované osoby na adrese M. 61, B., tedy mimo její sídlo, a to tak, že v provozovně byli přítomni pouze zaměstnanci kontrolované osoby, a kontrola byla zahájena předložením kontrolního průkazu jednomu z nich – pokladní. Tato zaměstnankyně vzápětí telefonicky informovala jednatele kontrolované osoby – žalobce. To je zahrnuto v rozepsaném protokole o kontrole ze dne 23. 2. 2012, č. K015/12Ž. Jelikož v provozovně nebyla přítomna žádná osoba, která by byla schopna poskytnout faktickou součinnost k provedení kontroly, nebylo na místě učiněno žádné kontrolní zjištění a živnostenský úřad následně kontrolované osobě a žalobci doručil písemnost *Oznámení o pokračování kontroly* ze dne 5. 3. 2012. Žalobce byl v tomto přípisu opětovně informován o skutečnosti zahájení živnostenské kontroly a byl vyzván k součinnosti podle ustanovení § 11 a § 14 zákona o státní kontrole, a také byl vyzván, aby se dne 19. 3. 2012 nebo 21. 3. 2012 dostavil k prvostupňovému správnímu orgánu a předložil správním orgánem vyjmenované dokumenty s tím, že byl poučen o možnosti uložení pořádkové pokuty dle ustanovení § 19 zákona o státní kontrole v případě nesplnění povinností dle této výzvy. Na to žalobce reagoval svým přípisem označeným jako *Neoprávněná kontrola Vašeho úřadu – nesouhlas* ze dne 13. 3. 2012, v němž namítal, že mu nebylo zahájení živnostenské kontroly řádně oznámeno, že živnostenský úřad není oprávněn ke kontrole jím požadovaných dokumentů, a že správním orgánem navržené termíny jsou pro něj nepřijatelné. V reakci na tuto písemnost prvostupňový správní orgán doručil žalobci dne 26. 3. 2012 přípis ze dne 23. 3. 2012 označený jako *Vyjádření k podání společnosti CHEMPAL, spol. s r.o. ze dne 13. 03. 2012 ve věci nesouhlasu s neoprávněnou kontrolou MěÚ Židlochovice, odboru Obecního živnostenského úřadu, zahájenou dne 23. 02. 2012, a výzva k předložení požadovaných dokladů*, v němž ozřejmil kontrolované osobě okamžik zahájení předmětné kontroly a pravomoci živnostenského úřadu a stanovil další dva termíny k návštěvě žalobce u prvostupňového správního orgánu za účelem poskytnutí součinnosti během kontroly a poučil jej ve smyslu ustanovení § 19 zákona o státní kontrole. Na tento přípis již nebylo žalobcem reagováno.

[4] Vzhledem k výše uvedenému pak zahájil prvostupňový správní orgán dne 2. 5. 2012 přípisem ve věci *Oznámení o zahájení řízení*, č. j. OŽÚ/6103/2012 (doručen žalobci dne 7. 5. 2012), předmětné správní řízení o uložení pořádkové pokuty. Žalobce uplatnil vůči zahájenému správnímu řízení námitky a podal návrh ke zdejšímu soudu na vydání předběžného opatření proti nelegálnímu postupu správního orgánu, který byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2012, č. j. 31A 40/2012-18, odmítnut. Následné rozhodnutí prvostupňového orgánu ve věci samé ze dne 4. 7. 2012, č. j. OŽÚ/6103/2012, bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 9. 2012, č. j. JMK 89561/2012, zrušeno s tím, že v rámci nového projednání pak bylo vydáno již v rámci nyní řešené kauzy prvostupňové rozhodnutí, které pak bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím, proti kterému je podána projednávaná správní žaloba.

II. Obsah žaloby

[5] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť samotná kontrola vůbec nebyla zahájena, jelikož prvostupňový správní orgán nezahájil kontrolu v souladu s ustanovením § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole, z čehož dovozuje, že v důsledku nemohl správním orgánům poskytnout potřebnou součinnost při kontrole. Tato žalobní námitka se opakuje v celé žalobě a prolíná se i s ostatními žalobními body. Dále žalobce uvádí, že prvostupňový správní orgán nevyhotovil protokol podle ustanovení § 12 odst. 2 písm. e) zákona o státní kontrole a s tímto řádně žalobce neseznámil a žalobce tedy neměl možnost proti obsahu tohoto protokolu podat námitky.

[6] Žalobce pak dále napadá oprávnění živnostenského úřadu ke kontrole konkrétně požadovaných dokladů, a to účetních dokladů o nabytí zboží, dokladů o platbě zákonného pojištění, pracovních smluv, zdravotních průkazů zaměstnanců, kolaudačního rozhodnutí stavebního úřadu k provozovně a dokladů o proškolení zaměstnanců z BOZP.

[7] Žalobce rovněž napadá výrok rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, když tvrdí, že neobsahuje podstatné záležitosti jako je popis skutku, dobu jeho spáchání, o jaký skutek se jedná, v čem byl porušen zákon a zda je naplněna subjektivní stránka vzniku sankční odpovědnosti. Výše uložené pokuty pak dle žalobce neodpovídá neexistujícímu skutku a rozsahu neprokázaného zavinění. Žalobce pak rovněž brojí proti nesmyslnému užití ustanovení §69a živnostenského zákona.

[8] Dále žalobce v žalobě opakovaně tvrdí, že součinnost poskytoval a to mj. tím, že se omluvil na určený termín, že vyzýval žalovaného, aby své požadavky prokázal nebo nechal vyhotovit znalecké posudky k projednávané věci a obecně, aby prokázal svou odbornost. Také vyzval žalovaného, aby některé skutečnosti ověřil např. u úřadu stavebního, který se nachází na stejném patře jako žalovaný. Žalovaný námitky a požadavky žalobce řešil nedostatečně nebo se s nimi vůbec nezabýval (např. návrhy na výslech svědků, dokazování znaleckými posudky, prokázání v čem byl spáchán správní delikt či zdůvodnění výše sankce). Žalobce se domnívá, že si žalovaný bez vědomí žalobce zahájil kontrolu sám (vyžádáním informací od kontrolního pracovníka České obchodní inspekce, který na místě prováděl kontrolu), sám si zpracoval tzv. „od stolu“ kontrolní protokol, a tímto způsobem se snažil

omezit práva žalobce. Tím vším způsobili prvostupňový správní orgán a žalovaný nezákonnost svých rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce a duplika žalovaného

[9] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 18. 4. 2013, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný obsáhle popsal veškerý průběh předmětných správních řízení, uvedl, že naprostá většina žalobních bodů je totožná s odvolacími námitkami, odkázal na napadené (i prvostupňové) rozhodnutí a podal konkrétní doplňující vyjádření k jednotlivým žalobním bodům s tím, že s nimi nesouhlasí.

[10] Žalobce ve své replice, doručené zdejšímu soudu dne 31. 5. 2013, uvedl, že na žalobě nadále trvá, a rozvedl jednotlivé body tím způsobem, že žalovaný jasně ve svém vyjádření uvedl, že protokol vyhotoven nebyl, z čehož vyplývá manipulace s řízením a celým spisem, a dále pokládá sadu otázek, které směřují až k možné trestní odpovědnosti kontrolních pracovníků prvostupňového správního orgánu. K obsahu a meritu samotných žalobních námitek pak nic bližšího neuvedl.

[11] Žalovaný ve své duplice, doručené zdejšímu soudu dne 10. 7. 2013, uvedl, že se důrazně ohrazuje proti tvrzení žalobce o podvodném a protiprávním jednání žalovaného a živnostenského úřadu, neboť žalobce správní orgány jen nevybíravě a lživě napadá bez předložení jediného důkazu. V ostatním trvá na svém původním vyjádření a navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[12] Na nařízeném jednání dne 4. 3. 2015 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích.

[13] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[14] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

[15] Úvodem krajský soud musí vymezit rozsah vlastního soudního přezkumu, a to ve smyslu ustálené judikatury kasačního soudu, podle které je „*nutno podotknout, že pořádková pokuta není správním trestem a proto soud nemůže ve smyslu § 78 odst. 2 soudního řádu správního využít možnosti moderace a upustit od trestu nebo výši trestu snížit v mezích zákonem dovolených. Podle soudního řádu správního může soud napadené rozhodnutí o pořádkové pokutě posoudit pouze po stránce zákonnosti nebo vad řízení*“ [rozsudek

Nejvyššího správního soudu, ze dne 26. 8. 2009, č. j. 4 Ads 101/2007-166 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 1928/2009 Sb.)] a přesně v těchto intencích zdejší soud o podané žalobě rozhodl.

[16] Krajský soud nejprve posoudí, jestli je prvostupňový správní orgán (v dané věci živnostenský úřad) vůbec oprávněn samotnou kontrolu ve smyslu zákona o státní kontrole provádět. Dle ustanovení § 60a odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „živnostenský zákon“): *„Živnostenskou kontrolu provádějí v rámci své působnosti živnostenské úřady, které sledují, zda a jak jsou plněny povinnosti stanovené živnostenským zákonem, ustanoveními zvláštních právních předpisů vztahujícími se na živnostenské podnikání, poskytování služeb podle § 69a a na podmínky provozování živnosti uložené v rozhodnutí o udělení koncese. Při kontrole plnění povinností, které vyplývají podnikateli pro provozování živnosti ze zvláštních předpisů, může živnostenský úřad vyžadovat od podnikatele doklady o splnění těchto povinností.“* Dle ustanovení § 60b živnostenského zákona: *„Kontrolní činnost v rámci živnostenské kontroly vykonávají zaměstnanci živnostenských úřadů. Při kontrole se prokazují pověřením ve formě písemného pověření nebo ve formě průkazu. Při kontrolní činnosti mohou zaměstnanci provádějící kontrolu pořizovat též zvukové a obrazové záznamy. Ke kontrole mohou být přizváni zástupci dalších orgánů a osob určených zvláštními právními předpisy. Výkon živnostenské kontroly se řídí zvláštním zákonem.“* Tímto zvláštním zákonem je pak právě zákon o státní kontrole, což vyplývá jak z jeho obecné použitelnosti v těchto typech řízení, tak také z výslovného odkazu v daném ustanovení živnostenského zákona. Ze zákonné dikce právní úpravy tedy *prima facie* vyplývá, že prvostupňový správní orgán byl oprávněn provádět kontrolu ve smyslu zákona o státní kontrole.

[17] První žalobní námitkou, která je dle zdejšího soudu elementární pro správné posouzení dané věci, je otázka zákonnosti samotného zahájení živnostenské kontroly. Kdyby totiž krajský soud zjistil, že samotné zahájení kontroly bylo nezákonné (resp., že k němu zákonně vůbec nedošlo, jak tvrdí žalobce), musel by jako nezákonné posoudit prvostupňové i napadené rozhodnutí. Nejdůležitější povinností na úvod správního řízení, kterou má kontrolní orgán, je řádně oznámit kontrolované osobě (jejímu jednateli) zahájení této státní kontroly.

[18] Uvedenou povinnost je nutno vykládat v kontextu relevantních zákonných ustanovení, zejména pak v daném případě ustanoveními § 12 odst. 2 písm. a) a b) zákona o státní kontrole, podle nichž jsou kontrolní pracovníci *„povinni oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly a šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaných osob“*. Z uvedených ustanovení tedy vyplývá, že postihovat kontrolovanou osobu (jejího jednatele) za nesoučinnost při kontrole lze zásadně jen za situace, kdy kontrolované osobě bylo zahájení kontroly oznámeno, takže tato o kontrole věděla, anebo sice nevěděla, ale vědět mohla a měla. Součinnost lze totiž z povahy věci vyžadovat pouze po tom, komu je či má být známo, že nastala situace, za které je povinen ji poskytnout.

[19] Znamená to tedy, že otázka, zda bylo žalobci jako jednateli kontrolované osoby zahájení kontroly v souladu se zákonem o státní kontrole oznámeno, je pro posouzení jeho odpovědnosti za správní delikt rozhodná. Oznámení o zahájení kontroly je jednostranným procesním úkonem správního orgánu (kontrolního orgánu) adresovaným kontrolované osobě.

Aby mělo účinky vedoucí ke splnění povinnosti kontrolního orgánu vyplývající pro něj z ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole, musí zejména splňovat náležitosti obsahové a dojít do sféry kontrolované osoby.

[20] Smyslem a účelem oznámení o zahájení kontroly je dát kontrolované osobě na vědomí, že u ní je zahajována kontrola, takže jí tím vznikají specifické povinnosti i specifická práva, zakotvená zejména v zákoně o státní kontrole, subsidiárně však – s ohledem na ustanovení § 26 zákona o státní kontrole – případně i ve správním řádu. Ve své podstatě plní oznámení o zahájení kontroly stejnou funkci jako uvědomění účastníka o zahájení řízení podle správního řádu – zajišťuje zejména, aby kontrolovaná osoba mohla od počátku provádění kontroly řádně a v potřebném rozsahu uplatňovat svá procesní práva a aby po ní šlo spravedlivě požadovat poskytnutí potřebné součinnosti.

[21] Zákon o státní kontrole nemá zvláštní ustanovení o tom, vůči které konkrétní fyzické osobě je nutno oznámení o zahájení kontroly učinit, aby šlo mít za to, že došlo do sféry kontrolované právnické osoby; ani subsidiárně použitelný správní řád však uvedenou problematiku výslovně neupravuje.

[22] Veřejné právo takovou právní úpravu nemá; některé jeho předpisy však obsahují ustanovení, která se jednání subjektů práva týkají. Krajský soud vychází z teze, že veřejné a soukromé právo v moderní společnosti nejsou dva světy oddělené „čínskou zdí“, v nichž by platila zcela a principiálně odlišná pravidla, nýbrž dvě sféry jednoho ve své podstatě jednotného a uceleného právního řádu. Vztah soukromého a veřejného práva chápe zdejší soud v souladu s převažujícími doktrinárními trendy (viz např. Maurer: *Allgemeines Verwaltungsrecht*. 15. vyd., C. H. Beck, München 2004, str. 47-51, Hendrych a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 6. vyd., C. H. Beck, Praha 2006, str. 21-25) jako vztah obecného a zvláštního práva. Jinak řečeno, soukromé právo upravuje práva a povinnosti subjektů práv bez ohledu na jejich specifickou povahu z hlediska jejich role při výkonu veřejné moci (v tomto smyslu má v právu soukromém stát stejné postavení jako kterákoli jiná právnická či fyzická osoba); oproti tomu veřejnoprávní je taková podmnožina množiny všech právních vztahů, která je charakterizována tím, že v daném právním vztahu je alespoň jeden z jeho subjektů vykonavatelem veřejné moci. Teorie veřejného práva jako zvláštního práva k „obecnému“ právu soukromému pak je v praxi cenná jednak tím, že – zejména při zapojení dílčích komponent dalších teorií rozlišení obou základních sfér práva (zájmové, subordinační, organické v její původní podobě) – dokáže normy veřejného a soukromého práva od sebe vcelku efektivně a jednoznačně rozlišit, jednak tím, že umožňuje „subsidiárně“ použít i ve veřejném právu normy práva soukromého tam, kde veřejnoprávní úprava chybí či je kusá a kde nelze dospět k rozumnému závěru, že absence či kusost úpravy má svůj samostatný smysl a účel [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 50/2005-53 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 1034/2007 Sb.)]. Na tomto pojetí nic nezměnilo ani ustanovení § 1 odst. 1 věta druhá nového občanského zákoníku.

[23] V doktríně občanského práva je notorií, že adresované právní úkony jsou perfektní (účinné) jejich dojitím adresátovi. Svojí povahou je adresovaným právním úkonem, ovšem úkonem veřejnoprávní povahy, i oznámení zahájení kontroly konkrétní (individuálně určené) kontrolované osobě. Právní předpisy veřejného práva nestanovují pro případ žalobce žádné

pravidlo o účinnosti takového právního úkonu odlišné od pravidla v právu soukromém a není zde ani žádného jiného věcného či povaze věci vlastního důvodu pohlízet na účinek procesního úkonu kontrolního orgánu vůči stěžovateli odlišným způsobem.

[24] Jak vyplývá z předložené spisové dokumentace, tak prvostupňový správní orgán zahájil kontrolu v provozovně společnosti, ve které je žalobce jednatelem, předložením identifikačních průkazů kontrolních pracovníků zaměstnankyni kontrolované osoby. Krajský soud má za zcela prokázané, že tato zaměstnankyně o zahájení kontroly telefonicky informovala žalobce, což jednoznačně vyplývá jednak z rozepsaného kontrolního protokolu č. K015/12Ž, kde je uvedeno: „*Jednatel spol. CHEMPAL, spol. s r. o., a zároveň osoba odpovědná za chod této provozovny nebyl přítomen. P. pokladní vzápětí telefonicky informovala p. jednatele R. P. o naší přítomnosti na provozovně. Oběma kontrolorům nebyla podepsána součinnost.*“, tak také z přípisu žalobce ze dne 13. 3. 2012, označeného jako *Neoprávněná kontrola Vašeho úřadu – nesouhlas*, ve kterém žalobce výslovně uvedl: „*telefonické informace po zahájení kontroly zákon nepřipouští a lze tento postup označit za protizákonný.*“ Krajský soud má tedy za skutkově najisto postavené, že žalobce prokazatelně o zahájení kontroly věděl, a to prostřednictvím telefonického rozhovoru se svou zaměstnankyní. Nyní musí posoudit, jestli je možné z hlediska zákonnosti takového oznámení kontroly jednatelem kontrolované osoby připustit.

[25] Jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 43/2004-51 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 719/2005 Sb.): „*Ze zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, výslovně nevyplývá, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. Skutečná kontrola má totiž význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by proto mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nesplnila svoji zamýšlenou funkci.*“ Obdobně pak také rozhodl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 As 12/2005-51 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 865/2006 Sb.): „*Povinnost kontrolních pracovníků oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly [§ 12 odst. 2 písm. a) zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole] směřuje k možnosti kontrolované osoby bránit svá práva v průběhu kontroly, a je-li to možné, být přítomna jejímu průběhu. Z žádného ustanovení zákona o státní kontrole nevyplývá požadavek, aby kontrolovaná osoba byla vždy fyzicky přítomna provádění kontroly.*“ Z citovaných rozhodnutí kasačního soudu jednoznačně vyplývá, že není nutné, aby jednatel kontrolované osoby byl přítomen provádění kontroly, ale toliko to, aby byla kontrolovaná osoba (prostřednictvím svého jednatele) obeznamenána s jejím zahájením, aby se mohla v dalším řízení účinně bránit. V nyní posuzovaném případě tak jednoznačně byl naplněn účel právní úpravy, kterým je informování jednatele kontrolované osoby o zahájení kontroly. Pochybení žalovaného pak nelze dovodit ani z jiných ustanovení zákona o státní kontrole, spíše naopak, kdy samotný zákon dokonce předpokládá využití telekomunikačních zařízení kontrolovaných osob v případech, kdy je jejich použití nezbytné pro zabezpečení kontroly. [srov. ustanovení § 11 písm. h) zákona o státní kontrole]. Krajský soud shledává, že žalobce o zahájení předmětné kontroly byl prokazatelně informován a jednoznačně o začínající kontrole věděl, což mj. vyplývá i z jeho další procesní aktivity. Jeho procesní postup, kdy tvrdí, že kontrola nebyla zákonně zahájena, i když o jejím zahájení prokazatelně věděl, musí krajský soud považovat za jednání hraničící s cílenou obstrukcí. Jak judikoval Nejvyšší soud dne

25. 10. 2012, sp. zn. 21 Nd 299/2012: „*Procesní obstrukce jsou zneužitím procesních práv (negují efektivní působení práva) a nepožívají žádnou právní ochranu.*“ I z tohoto důvodu zdejší soud nemohl přiřknout ochranu žalobci tak, jak ji požadoval ve svých námitkách.

[26] Podpůrně lze ve prospěch uvedeného závěru snést i argumenty teleologické. K efektivitě kontroly ve fázi zjišťovací je nezřídka nutná i jistá její překvapivost, aby kontrolovaná osoba nemohla účel kontroly, jímž je zjištění skutečného stavu věcí, zmařit tím, že by tento skutečný stav věcí před jeho zjištěním rychle „zaretušovala“, a tak se vyhnula případné zákonem předvídané sankci. K tomu by však mohlo dojít tehdy, pokud by po kontrolním orgánu bylo vyžadováno, aby k faktickému započetí kontroly přistoupil až po jejím fyzickém oznámení statutárnímu orgánu kontrolované osoby, anebo doručením písemného oznámení do jejího sídla. Jistě si lze představit, že takováto koordinace konání kontrolního orgánu na dvou místech současně či těsně po sobě by byla v současné době technicky možná; bylo by však nepřiměřené a smyslu a účelu státní kontroly vzdálené, pokud by byla požadována. Z ustanovení § 12 odst. 2 písm. b) zákona o státní kontrole, který kontrolnímu orgánu přikazuje šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaných osob, ostatně vyplývá povinnost kontrolního orgánu a jeho kontrolních pracovníků umožnit vedoucímu kontrolované organizační jednotky kontrolované osoby či jinému na místě přítomnému odpovědnému pracovníku této osoby, aby se povaze věci přiměřeným způsobem (např. telefonicky, mailem, případně i okamžitou osobní návštěvou) spojil s vrcholovým vedením kontrolované osoby a vyžádal si v souvislosti s poskytováním součinnosti při kontrole pokyny, jak má postupovat; tuto povinnost by kontrolní orgán neměl pouze za situace, kdy by bylo očividné, že již samotné spojení vedoucího organizační jednotky či jiného odpovědného pracovníka s vrcholovým vedením kontrolované osoby podstatným způsobem zmaří zjišťovací fázi kontrolní činnosti ([srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 50/2005-53 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 1034/2007 Sb.)]. V dané věci tedy krajský soud musí uzavřít, že žalobce o zahájení kontroly prokazatelně věděl, a kontrola byla dne 23. 2. 2012 řádně a zcela zákonně zahájena.

[27] Stran námitky žalobce o možném zásahu do jeho ústavně-garantovaných osobnostních práv ze strany žalovaného, krajský soud v souladu s ustálenou judikaturou konstatuje toliko to, že „*provádění kontroly u podnikatele nepředstavuje zásah do jeho osobnostních práv (čl. 10 Listiny základních práv a svobod), nýbrž je projevem dozoru nad dodržováním podmínek a omezení pro výkon určitých činností podle čl. 26 odst. 2 Listiny*“ [srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 43/2004-51 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 719/2005 Sb.)], tudíž k zásahu do jeho osobnostních ústavně-garantovaných práv dojít nemohlo.

[28] Žalobce ve své žalobě namítá také ten fakt, že nebyl seznámen s obsahem protokolu o státní kontrole a ani mu nebyla dána řádná lhůta k podání námitek proti němu. Dle ustanovení § 12 odst. 2 písm. e) zákona o státní kontrole: „*Kontrolní pracovníci jsou dále povinni pořizovat o výsledcích kontroly protokol.*“ Dle ustanovení § 15 zákona o státní kontrole: „*(1) O kontrolním zjištění se pořizuje protokol, který obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny. (2) V protokole se uvádí označení kontrolního orgánu a kontrolních pracovníků na kontrole zúčastněných, označení kontrolované osoby, místo a čas provedení kontroly, předmět*

kontroly, kontrolní zjištění, označení dokladů a ostatních materiálů, o které se kontrolní zjištění opírá. Protokol podepisují kontrolní pracovníci, kteří se kontroly zúčastnili.“ Dle ustanovení § 16 zákona o státní kontrole: „(1) Povinností kontrolních pracovníků je seznámit kontrolované osoby s obsahem protokolu a předat jim stejnopis protokolu. (2) Seznámení s protokolem a jeho převzetí potvrzují kontrolované osoby podpisem protokolu. (3) Odmítne-li kontrolovaná osoba seznámit se s kontrolním zjištěním nebo toto seznámení potvrdit, vyznačí se tyto skutečnosti v protokolu.“ Dle ustanovení § 17 zákona o státní kontrole: „Proti protokolu může kontrolovaná osoba podat písemné a zdůvodněné námitky, a to ve lhůtě pěti dnů ode dne seznámení s protokolem, nestanoví-li kontrolní pracovník lhůtu delší.“ Krajský soud na tomto místě musí konstatovat, že se sice ve spise nachází již opakovaně zmíněný rozepsaný kontrolní protokol č. K015/12Ž, ale tento nebyl (a ani z důvodu faktické nesoučinnosti, která je právě předmětem tohoto soudního řízení, nemohl být, a hlavně ani nemusel být) předán žalobci. Jak vyplývá z jednoznačné dikce zákonné úpravy, protokol slouží k zaznamenání kontrolního zjištění a obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků. Nicméně v daném případě se předmětné správní řízení (kontrola společnosti CHEMPAL, spol. s r.o.) ani nedostalo do takové fáze, ve které by bylo zákonnou povinností prvostupňového orgánu kontrolní protokol dopracovávat. Jinými slovy řečeno: v rámci kontroly kontrolované osoby nebylo učiněno žádné kontrolní zjištění, proto nemohl být ani dokončen protokol o výsledcích kontroly, a z tohoto důvodu ani nemohla být kontrolovaná osoba (prostřednictvím svého jednatele) seznámena s jeho obsahem. Krajský soud tedy shledává, že je zcela v pořádku a v souladu se zákonem, že se ve spisovém materiálu nachází rozpracovaný protokol, do něhož však nešlo zapsat, s ohledem na výše uvedené, žádné výsledky kontroly, s nimiž by mohl být žalobce jako jednatel kontrolované osoby, seznámen. Krajský soud tedy uzavírá, že protokol neslouží k účelu, kterého se dovolává žalobce (tedy zaznamenání údaje o zahájení kontroly), ale právě až k poslední fázi kontroly, tedy sepsání výsledků samotné kontroly. Uvedená žalobní námitka je tedy nedůvodná.

[29] K námitce žalobce, že prvostupňový správní orgán nebyl oprávněn požadovat po žalobci uvedené doklady, zdejší soud uvádí následující. Oprávnění živnostenského úřadu požadovat účetní doklady o nabytí zboží vyplývá z ustanovení § 31 odst. 3 živnostenského zákona: „*Podnikatel je povinen prokázat kontrolnímu orgánu na jeho žádost a v jím stanovené lhůtě způsob nabytí prodávaného zboží nebo materiálu používaného k poskytování služeb.*“ Oprávnění živnostenského úřadu požadovat doklady o platbě zákonného pojištění vyplývá z ustanovení § 31 odst. 19 živnostenského zákona: „*Podnikatel je povinen při provozování živnosti dodržovat povinnosti vyplývající z tohoto zákona a zvláštních právních předpisů*“ ve spojení s ustanovením § 12 vyhlášky ministerstva financí č. 125/1993 Sb., kterou se stanoví podmínky a sazby zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, ve znění účinném pro projednávanou věc, ze kterého vyplývá povinnost zaměstnavatele platit příslušené pojišťovně pojistné za škodu výše uvedenou s tím, že živnostenský úřad je oprávněn požadovat, aby kontrolovaná osoba doložila, že jsou řádně a včas prováděny platby tohoto pojistného ve vztahu k jednotlivým zaměstnancům na kontrolované provozovně. Oprávnění živnostenského úřadu požadovat pracovní smlouvy vyplývá z řady ustanovení živnostenského zákona, zejm. pak z ustanovení § 31 odst. 9 („*Podnikatel odpovídá za to, že jeho zaměstnanci prokázali splnění podmínky bezúhonnosti, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis podmínku bezúhonnosti*

zaměstnanců vyžaduje.“) a z ustanovení § 31 odst. 17 živnostenského zákona („Podnikatel odpovídá za to, že jeho zaměstnanci splňují způsobilost pro výkon povolání stanovenou zvláštními právními předpisy, znalost bezpečnostních předpisů a předpisů upravujících ochranu veřejného zdraví. Vyžaduje-li to povaha práce nebo jiné činnosti, odpovídá i za to, že se zaměstnanci opakovaně účastní prohlídek podle zvláštních právních předpisů.“). Krajský soud má zřejmé, že má-li kontrolovaná osoba prokázat splnění povinností, jež se týkají jejich zaměstnanců, musí nejdříve prokázat, že jsou tyto osoby zaměstnanci kontrolované osoby, a co je obsahem jejich pracovněprávní smlouvy, příp. jiné dohody uzavřené mimo pracovní poměr. Oprávnění živnostenského úřadu požadovat zdravotní průkazy zaměstnanců vyplývá z výše citovaného ustanovení § 31 odst. 17 živnostenského zákona ve spojení s ustanovením § 20 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění účinném pro projednávanou věc, jelikož kontrolovaná osoba odpovídá za to, že její zaměstnanci, kteří jsou fyzickými osobami vykonávající činnost epidemiologicky závažnou (jelikož uvádějí potraviny do oběhu – srov. ustanovení § 19 zákona o ochraně veřejného zdraví), mají při výkonu této činnosti u sebe zdravotní průkazy, resp., že jsou vůbec držiteli těchto průkazů. Oprávnění živnostenského úřadu požadovat kolaudační rozhodnutí stavebního úřadu k provozovně vyplývá z ustanovení § 17 odst. 4 živnostenského zákona („Podnikatel je povinen zajistit, aby provozovna byla způsobilá pro provozování živnosti podle zvláštních právních předpisů. Pro každou provozovnu musí být ustanovena osoba odpovědná za činnost provozovny; to neplatí pro automaty.“); tímto právním předpisem je pak zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc, který upravuje vydávání kolaudačních souhlasů, ze kterých vyplývá, že daný objekt nebo místnost kontrolované provozovny jsou určeny a způsobilé k provozování živnosti. Oprávnění živnostenského úřadu požadovat doklady o proškolení zaměstnanců z BOZP vyplývá z výše citovaného ustanovení § 31 odst. 17 živnostenského zákona, který jednoznačně uvádí nutnost mít znalosti vyplývající z bezpečnostních předpisů a předpisů upravujících ochranu veřejného zdraví ze strany zaměstnanců. Povinnost žalobce předkládat při státní kontrole požadované doklady pak vyplývá z ustanovení § 11 písm. b) zákona o státní kontrole: „Kontrolní pracovníci jsou při provádění kontroly oprávněni požadovat na kontrolovaných osobách, aby ve stanovených lhůtách předložily originální doklady a další písemnosti, záznamy dat na paměťových médiích prostředků výpočetní techniky, jejich výpisy a zdrojové kódy programů, vzorky výrobků nebo jiného zboží.“ Krajský soud tedy uzavírá, že prvostupňový správní orgán měl ve smyslu výše uvedených ustanovení a ve smyslu ustanovení § 60a a násl. živnostenského zákona oprávnění požadovat po žalobci výše uvedené doklady, a na jeho postupu nelze v tomto ohledu shledat cokoliv nezákonného. Uvedená žalobní námitka je tedy nedůvodná.

[30] K žalobní námitce, že v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí chybí podstatné náležitosti vztahující se k samotnému skutku, za který byla udělena pořádková pokuta, a že nebyla prokázána subjektivní odpovědnost žalobce za zavinění, zdejší soud shledává následující. Jak vyplývá z popisu průběhu správního řízení, který je popsán v bodě [3] tohoto rozhodnutí, a který zcela odpovídá obsahu spisového materiálu, tak žalobce byl dvakrát, výslovně požádán o poskytnutí součinnosti k výkonu státní kontroly, a byl výslovně požádán, aby se dostavil k prvostupňovému správnímu orgánu (byl také prokazatelně upozorněn na možnost sjednání náhradního termínu kontroly) a předložil originály přesně specifikovaných

dokumentů. Byl také poučen o možných následcích nesoučinnosti s prvostupňovým správním orgánem ve smyslu ustanovení § 14 a § 19 zákona o státní kontrole.

[31] Dle ustanovení § 14 zákona o státní kontrole: „(1) *Kontrolované osoby jsou povinny vytvořit základní podmínky k provedení kontroly, zejména jsou povinny poskytnout součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků uvedeným v § 11 písm. a) až f) a h) tohoto zákona. Fyzické osoby nemají povinnost podle § 11 písm. d) tohoto zákona v případech, kdyby jejím splněním způsobily nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám blízkým.* (2) *Kontrolované osoby jsou povinny v nezbytném rozsahu odpovídajícím povaze jejich činnosti a technickému vybavení poskytnout materiální a technické zabezpečení pro výkon kontroly*“. Dle ustanovení § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole: „*Fyzické osobě, která způsobila, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle § 14 tohoto zákona, může kontrolní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč.*“

[32] Jelikož žalobce nereagoval řádně (resp. v druhém případě nereagoval vůbec) na opakované výzvy, zahájil prvostupňový správní orgán (živnostenský úřad) předmětné správní řízení o uložení pořádkové pokuty podle ustanovení § 19 zákona o státní kontrole. Ve velmi obsáhlém prvostupňovém rozhodnutí (čítajícím 22 stran) jednoznačně popsal skutek, kterého se žalobce dopustil (který je ostatně jednoznačně seznatelný i z výše uvedených informací), uvedl období, během kterého došlo (resp. vzhledem k jeho trvání a pokračující formě docházelo) ke spáchání skutku a definoval, o jaký skutek se jedná a v čem je spatřováno porušení zákona, stejně tak se zákonně zabýval výší udělené pořádkové pokuty. Tyto jeho závěry pak správně potvrdil a zcela přezkoumatelně vypořádal všechny žalobcovy námitky i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Krajský soud musí konstatovat, že žalobce tím, že jako jediný jednatel kontrolované osoby, zaviněně (svou vlastní nečinností, resp. procesní obstrukcí) způsobil, že tato kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle ustanovení § 14 zákona o státní kontrole. Z předložené spisové dokumentace a z průběhu celého správního řízení je zřejmé, že žalobce neuznává jemu dané povinnosti vyplývající ze zákona o státní kontrole a ze živnostenského zákona a *de facto* trvale odmítá na provedení kontroly vůbec přistoupit. Krajský soud má za prokázané, že jeho jednání ve formě nesoučinnosti má znaky úmyslného zavinění. Zdejší soud tedy musí konstatovat, že žalobce je svým jednáním plně odpovědný, že zahájená státní kontrola nemohla být ani vůbec provedena. Proto je třeba přisvědčit žalovanému, že výše pořádkové pokuty uložená prvostupňovým orgánem odpovídá způsobu spáchání správního deliktu, jeho okolnostem a míře zavinění a prvostupňový správní orgán i žalovaný se se všemi těmito skutečnostmi ve svých rozhodnutích řádně vypořádali. Postup prvostupňového správního orgánu i žalovaného tak krajský soud hodnotí jako zcela zákonný a uvedenou žalobní námitku jako nedůvodnou.

[33] Na několika místech pak žalobce uvádí, že napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí nezákonně doplněno o absentující odůvodnění. K tomu krajský soud konstatuje, že dle ustálené judikatury soudů ve správním soudnictví je třeba vnímat obě správní rozhodnutí jako celek. Za tímto účelem krajský soud odkazuje na své předchozí rozhodnutí, které bylo publikováno jako rozhodnutí sbírkové, ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62Ca 20/2006-65 (publikováno ve Sbírce NSS pod č. 1296/2007 Sb.), ve kterém zdejší soud uvedl: „I. Soubor podkladů rozhodnutí opatřovaných za účelem zjištění skutečného stavu věci může zásadně vznikat ve všech stupních správního řízení, a tedy ve všech těchto stupních mohou být

utvářena i jednotlivá skutková zjištění opírající se o tyto podklady [§ 59 odst. 1 správního řádu z roku 1967 (pozn. krajského soudu – bezpochyby použitelné i pro ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004)]. [...] II. Dospěje-li správní orgán vyšší instance k závěru, že jednotlivá východiska dalších úvah správního orgánu nižší instance a nadto i jeho závěry vyplývající z těchto východisek jsou opodstatněné, nic mu nebrání, aby v té části, v níž se s rozhodnutím vydaným v nižší instanci ztotožní, na příslušné závěry odkázal, vyslovil s nimi souhlas, a tím je do svého rozhodnutí převzal. Takový postup sám o sobě nečiní rozhodnutí vydané ve vyšší instanci nepřezkoumatelným [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].“ Soudní praxe jde ve výkladu ještě dál, a to dokonce tak, že lze v druhostupňovém rozhodnutí korigovat závěry rozhodnutí prvostupňového. Tento postup lze např. vypožorovat z rozsudku zdejšího soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 62Ca 31/2008-114 (rozhodnutí potvrzeno Nejvyšším správním soudem dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010-159), ve kterém bylo rozhodnuto, že „Na rozhodnutí žalovaného je pak třeba hledět jako na celek, který je tvořen jak rozhodnutím prvního stupně, tak rozhodnutím druhého stupně. Jinak řečeno ve druhostupňovém řízení a rozhodnutí je žalovaný oprávněn napravovat pochybení a nesrovnalosti prvního stupně.“ Krajský soud po studiu spisové dokumentace v řešené kauze musí konstatovat, že v daném případě se žalovaný rozhodně nikterak nevymykl standardu, s jakým jsou (a mají být) přezkoumávána prvostupňová rozhodnutí a v tomto ohledu je jeho rozhodnutí zcela i z procesního hlediska zákonné.

[34] V tomto ohledu je také třeba vypořádat žalobní námitku, že prvostupňové rozhodnutí (a ostatně ani napadené rozhodnutí) neobsahuje ve výrokové části, jakou povinnost žalobci zákon ukládá, a čeho se konkrétně dopustil; žalobci dle něj musí být z výroku zřejmé, jakého porušení zákonné povinnosti se dopustil a to nikoliv pouze odkazem na zákonné ustanovení. K této žalobní námitce uvádí soud následující. V projednávaném případě se jedná o uložení pořádkové pokuty za spáchání pořádkového deliktu v souvislosti se zmařením průběhu kontroly. Nejedná se tedy o jiný správní delikt (ani přestupek), a dle právního názoru zdejšího soudu, na výrok správních rozhodnutí v řízení o pořádkových pokutách nelze obecně klást takové nároky jako na výroky rozhodnutí o jiném správním deliktu (i přestupku), jak jsou vymezena v judikatuře soudů rozhodujících ve správním soudnictví, a to zejména v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, jelikož pořádková pokuta je trestem za porušení procesních povinností žalobce a není tedy trestem za hmotně-právní delikt, na který jsou kladeny vyšší nároky (viz také rozhodnutí kasačního soudu citované v bodě [15] tohoto rozhodnutí). Výrok v tomto typu řízení je třeba dle názoru zdejšího soudu zkoumat vždy s ohledem na jeho odůvodnění, ze kterého jednoznačně v daném případě vyplývá, čeho, jak a kdy se žalobce dopustil a je bezpochyby přezkoumatelný a srozumitelný. Nicméně i kdyby zdejší soud seznal, že lze na daný případ užít výše uvedenou judikaturu (což se však nedomnívá), musel by zkoumat, jestli taková vada opravdu způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zdejší soud je s ohledem na velmi důkladné odůvodnění napadeného (a prvostupňového) rozhodnutí přesvědčen, že nikoliv, jelikož z materiálního hlediska bylo žalobci v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí jednoznačně sděleno, v čem správní orgány spatřují porušení zákona. Zrušení napadeného rozhodnutí by pak vedlo pouze k přepjatému formalismu, kdy by žalovaný jen „vykopíroval“ část odůvodnění do výroku napadeného rozhodnutí, a tím by učinil případné výtce zdejšího soudu zadost. Takový postup nelze hodnotit jako hospodárný a

účelný, a šel by proti smyslu správního soudnictví. Předmětná žalobní námitka dovozující nepřezkoumatelnost rozhodnutí není proto důvodná.

[35] Stran námitky, že žalobce nerozumí užití ustanovení § 69a živnostenského zákona na str. 6 odst. 4 napadeného rozhodnutí, krajský soud uvádí, že v této části svého odůvodnění žalovaný toliko citoval ustanovení § 60a živnostenského zákona, kde v daném textu citované právní normy je uveden odkaz právě na toto ustanovení § 69a živnostenského zákona. Stejně tak postupoval krajský soud i v tomto rozsudku (viz bod [16] tohoto rozhodnutí). Rozhodně to neznámá, a z napadeného rozhodnutí to nikterak nevyplývá, že by žalovaný užil ustanovení §69a živnostenského zákona za účelem odůvodnění svého rozhodnutí. Uvedená žalobní námitka je tedy z pohledu zdejšího soudu zmatečná a nedůvodná.

[36] K žalobní námitce uvedené v bodě [8] tohoto rozhodnutí, zdejší soud kromě již výše uvedeného doplňuje, že se žalovaný zcela řádně a přezkoumatelně vypořádal se všemi odvolacími námitkami a to konkrétně na str. 4-9 napadeného rozhodnutí. K požadavku žalobce na vyhotovení znaleckých posudků, musí zdejší soud odkázat na ustanovení § 56 správního řádu, které stanoví: „*Závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout.*“ Z obsahu správního spisu ani z žádných jiných soudu známých skutečností nevyplývá, že by v dané věci bylo třeba posouzení takové odborné otázky, na jejíž zodpovězení by byl třeba znalec. Krajský soud zdůrazňuje, že znaleckým posudkem lze posuzovat toliko otázky odborné, nikoliv však právní. Uplatnění pravomocí svěřených živnostenským úřadům je výsostně otázkou právní a důkazu znaleckým posudkem zde užít nelze. Nadto nemá krajský soud žádných pochyb o odbornosti úředních osob rozhodujících v dané věci, a žalobce ani žádné důkazy zpochybňující tuto odbornost v soudním řízení nenavrhl. V rámci správního řízení se pokoušel tuto odbornost napadnout návrhem svědeckých výpovědí. Nicméně svědeckými výpověďmi se zjišťují skutečnosti, které člověk vnímá svými vlastními smysly – nelze tak tedy zjišťovat odbornou úroveň úředních osob při výkonu jejich pravomocí. Krajský soud však opakovaně zdůrazňuje, že ze správního spisu v žádném případě nevyplývá nic, co by mohlo evokovat neobdobnost nebo podjatost úředních osob v daném řízení.

[37] K dalším tvrzením žalobce o možné manipulaci se spisovým materiálem či spáchání trestných činů ze strany žalovaného či zapojených úředních osob, zdejší soud může konstatovat toliko to, že žalobce pro toto své tvrzení nepředložil žádné důkazy či nenavrhl provedení jakýchkoliv důkazních prostředků a toto tvrzení tak zůstává pouze ve formě určité spekulace z jeho strany. Krajský soud konstatuje, že dle jeho přesvědčení, správní spis dává ve všech souvislostech, věrný a kompletní přehled o všech úkonech, které ve věci živnostenské kontroly předmětné provozovny prvostupňový správní orgán i žalovaný provedli. Nic nenasvědčuje tomu, že by prvostupňový správní orgán či žalovaný jakkoliv s předmětem a průběhem kontroly manipulovali a žalobce tuto svou úvahu nikterak důkazně nepodložil. Žalobce nadto opakovaně využíval při svých jednání u prvostupňového správního

orgánu svého práva nahlížet do spisu, a to dne 13. 6. 2012 a 5. 11. 2012, z čehož je zřejmé, že s obsahem správního spisu byl i v průběhu správního řízení obeznámen a nečinil v té době žádné právní kroky známé krajskému soudu, které by podporovaly jeho současné tvrzení o manipulaci se spisem ze strany žalovaného (např. podnět nadřízenému správnímu orgánu, žaloba ve správním soudnictví, trestní oznámení apod.). I tato žalobní námitka je tak tedy nedůvodná.

[38] Krajský soud musí závěrem uvést, že žalobce je jediným jednatelem kontrolované osoby, která je podnikatelem, a která musí plnit právním řádem stanovené povinnosti. Kontrola plnění těchto povinností je pak svěřena např. v tomto konkrétním případě živnostenskému úřadu. Není-li v průběhu kontroly plněna některá z povinností (v dané věci neposkytnutí součinnosti při kontrole ze strany žalobce), nastupuje prvek státního donucení, v řešené kauze ve formě skutkové podstaty správního pořádkového deliktu podle ustanovení § 19 zákona o státní kontrole. Krajský soud musí v daném případě konstatovat, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky uvedené skutkové podstaty a prvostupňový správní orgán a žalovaný jej zcela správně a zákonně potrestali udělenou pořádkovou pokutou. V jejich jednání krajský soud neshledal po hmotně-právní ani procesně-právní stránce nic nezákonného.

V. Shrnutí a náklady řízení

[39] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[40] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. března 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu